

VRIJEDAN JE RADNIK SVOJE PLAĆE

14. nedjelja kroz godinu, C

Ljeto je. Mnogi se spremaju na putovanje. Nije lako spremiti stvari, pogotovo kad se putuje s djecom. Treba brižljivo promisliti što valja ponijeti, što bi nam moglo zatrebati. Ne bismo htjeli, kao prošle godine, da nakon godišnjeg odmora zaključimo kako smo nosili dosta nepotrebnih stvari, a da smo u isto vrijeme nešto važnoga zaboravili. K tome, na putu nam valja paziti da ništa ne izgubimo, da ništa ne zaboravimo, da nas ne pokradu, da se zalihe ne iscrpe...

Isus šalje sedamdesetdvojicu na put. Trebali su otići u svako mjesto kamo je on namjeravao doći. I onda im kaže: „Ne nosite sa sobom ni kese ni torbe, ni obuće...“ Krasno, rekli bismo! Pa od čega biti ljudi trebali živjeti sve to vrijeme? Isus daje jednostavan naputak. Neka svakoj kući u koju uđu požele mir, te ako budu prihvaćeni, neka tamo ostanu, jedu i piju, jer je vrijedan radnik svoje plaće. Eto. *Vrijedan je radnik svoje plaće*. Kako to razumjeti?

Rekao bih da Isus ovim svojim naputkom izbjegava dvije krajnosti. Prva je krajnost danas, izgleda, veoma proširena, a dade se sažeti u pravilo: „Zaraditi po svaku cijenu“. Tu je važna samo korist onoga koji se tim poslom bavi. Pri tome nije važno koliko netko drugi zbog toga trpi, jer zarada je u tome slučaju iznad svega: iznad obitelji, prijateljstva, moralnih zakona, vjere...

Druga je krajnost manje uočljiva. Sastoji se u tome da nekome kao uopće nisu važna materijalna dobra. Eno i novine znaju zavidljivo primijetiti kako netko sve svoje usluge daje besplatno, kako neke crkvene zajednice od svojih članova ne traže nikakve priloge, nego naprotiv dijele i dijele. Pa od čega se uzdržavaju, rekli bismo, baš kako netko duhovito primijeti: „Ne živi čovjek samo od kruha - nego i od mesa!“ Razumjet ćemo njegovo razmišljanje: naravno da čovjek živi od svake riječi što izlazi iz Božjih usta, ali mi u ovome tijelu živimo i od kruha svagdanjeg. Tijekom povijesti bilo je u Crkvi isuviše pokreta koji su prezirali sve zemaljsko i govorili isključivo o dobrima drugoga svijeta zaboravljajući kako Bog na koncu svakoga dana stvaranja „vidje da je dobro“ ono što je stvoreno.

Današnje nam evanđelje daje jednostavan i spasonosan put. Učenici odlaze na put s prvenstvenom željom i voljom da donesu Božji mir i svjetlo evanđelja. To im je prva briga, oko toga prvenstveno nastoje - da budi nositelji mira. Isus im želi reći da ne budu tjeskobno zabrinuti ni za novac, ni za smještaj, ni za hranu i piće. Neka budu mirni. Već će ih ljudi primiti u svoje kuće, dat će im hrane i pića. Neće ni u čem oskudijevati. I oni sve to mogu mirno primiti, jer „vrijedan je radnik svoje plaće“. Nije u pitanju milostinja nego plaća za učinjenu službu. I Isus se tako ponašao. Istina, govorio je da je njegovo jelo vršiti volju svoga nebeskog oca, ali je bio i na svadbenoj večeri u Kani Galilejskoj, bio je na gozbi kod Zakeja, Šimuna i kod Marte i Marije, dopustio je da njemu i njegovim učenicima neke žene poslužuju iz svojih dobara.

To je i naš put. Sa zahvalnošću primamo Božje darove, svjesni u isto vrijeme da ne živimo samo od kruha, nego od svake riječi što izlazi iz Božjih usta, baš kako veli mudra molitva Crkve: „Bože,... umnoži u nama svoje milosrđe, da se po tvom promislu i vodstvu tako služimo zemaljskim dobrima te srcem prionemo za nebeska.“

Zvonko Pažin